

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף רשמי

האובל אצל חמור.
הימים שני ארסון
תאסון (רעיון) אינו
יכול לטעון טענת
הרעיון. שחמסם חוסס
(שם) מפני שחמסם
עצמו. כיחוס יזו חמור
חוסס (שם) כדי שיהא
חוסס על גבה. שלא רעל
ומתקן עמו שלא יזו
ארסון וזו מה כנעילת
מחוס. הלכ חיסון דלחל
כעיל (יבוסו) חא.
שמשמח אר חוחון ווא
החלה. כלומר בקרן
לחיסס שלא יחוס נה
מחוס לחוס טענות
מחוס (רעיון) חא.

תוספות רי"ד

אמר רבא זאת אומרת
נסכסא ביהולא
תופצא עבולתא שי לה
התבועה מהו. פי' כיון
שהתבועה מכרזים ומפד'ים
שלא בא עליה שכנסה
אשראן א"ל ביהולא
ביהולא כנסה ושי' כנסה
ביהולא תופצא
תופצא ביהולא כנסה מהו.
אמר רבא עבולתא אימא
ל' לית לה מיי' שפיר
הכא כנסה כנסה האשראן.
וה' אגרי' שפיר
הדרים שלאחר שכנסה
א"ל על עליה שי לומר
כיון שתהיה ל' ל' כנסה
מאחר שיש עליה נזאת
וה' וכל' ר' שי' כנסה
ביהולא תופצא
תופצא ביהולא תופצא
עבולתא אין לה כלום כנסה
מהו וכן כנסה ל' על כנסה
התבועה נזושת א"ל האשה
ל' מעט א"ל ביהולא
וכו' אמר רבא שפיר
שנות לגביר' משמע וליה
ל' כלל. והבא דקאמר
זאת אומרת וירקא עבולתא
מ' ל' ל' מ' ל' ומ' ל' ומ' ל'
התבועה א"ל מ' מ' מ' ל'
ל' וליה א"ל ביהולא
א"ל ו' ומקשה וליה
שפיר תהיין ונהא א"ל
שיבא תהיין ונהא ובעל
אמר מ' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
אמר מ' ל' ל' ל' ל' ל' ל'
ובעל ע"ל טעם טעם
טעם חתחק' נאמסא ו'
מכח ע"ל אי' נאמסא
ושקלא חתחקא ושריא
לבעל' חתחקא ואשרא
ל' הישוע דאשרא לקמן
אמר מרבית חתחקא

שמה נבעלה לנתן ולסמור דוד
לה אפי' אם הוא כהן והי' אי
דהיא נאמנת אלא התנא לא ש
כא עליה קורס נשואין משה

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

מחילה כנסה דסמך אעדים
אלמנה מן הנישואין: וניחוש
יקחני אין השני יכול לטעון
לביית דין ולא יתברר הדבר

אמר רבה זאת אומרת כנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה יש לה כתובה מנה רב אשי אמר בעלמא לעולם אימא לך לית לה כלל ושאיני הכא שהרי כנסה ראשון וניחוש שמה תחתיו וינתה אמר רב שרביא כגון שקדש ובצל לאלתר ואיכא דרמתי לה אמתנין בתולה אלמנה גרושה חלוצה מן הנישואין כתובתן מנה ואין להן טענת בתולין בתולה מן הנישואין היכי משכחת לה כגון שכנסה לחופה ולא נבעלה אמר רבה זאת אומרת כנסה בחזקת בתולה ונמצאת בעולה כתובתה מנה רב אשי אמר לעולם אימא לך בעלמא לית לה כלל ושאיני הכא שהרי

ונכנסה לחופה וליחוש שמא תחתיו זינתה
אמר רב שריא כגון שקידש ובעל לאלתר
מאן דמתני לה אבריתא כל שכן אמתניתין
ומאן דמתני לה אמתני' אבל אבריתא לא
מושם דמצי אמר לה אנא אעדים סמכי:
מתני' ^אהאמר אצל חמוי ביהודה שמי
עדים אינו יכול למעון מענת בתולים מפני
שמתיהד עמה: **גמ'** מרקתני האוכל מכלל
דאיכא דוכתא ביהודה נמי דלא אכיל אמר
אביי ש"מ ביהודה נמי מקומות מקומות יש
כדתניא א"ר יהודה ^בביהודה בראשונה היו
מייחדין את החתן ואת הכלה שעה אחת
קודם כניסתו לחופה כדי שיהא לבו גס בה
ובגליל לא היו עושין כן ביהודה בראשונה
היו מעמידין להם שני שושבינין אחד לו
ואחד לה כדי למשמש את החתן ואת הכלה
בשעת כניסתו לחופה ובגליל לא היו עושין
כן ביהודה בראשונה היו שושבינין ישינים
בבית שחתן וכלה ישינים בה ובגליל לא היו
עושין כן וכל שלא נהג כמנהג הזה אינו
יכול למעון מענת בתולים אדרייא אלימא
ארישא כל שנהג מיבעי ליה אלא אסיפא
כל שלא מושמש מיבעי ליה אמר אביי
לעולם ארישא ותני כל שנהג אמר ליה רבא
והא כל שלא נהג קתני אלא אמר רבא הכי
קאמר כל שלא נהג מנהג גליל בגליל אלא
מנהג יהודה בגליל אינו יכול למעון מענת
בתולים רב אשי אמר לעולם ^אסיפא
ותני כל שלא מושמש: **מתני'** אחת אלמנת
ישראל ואחת אלמנת ^בכהנים כתובתה מנה
בית דין של כהנים היו גובין לבתולה
ארבע מאות זוז ולא מיהו בידם חכמים:
גמ' תנא ואלמנת כהנים כתובתה מאהים
והאנן תנן אחת אלמנת ישראל ואחת
אלמנת כהנים כתובתה מנה אמר רב אשי
שתי תקנות הוו מעיקרא תקנו לבתולה
ארבע מאות זוז ולא למנהג מנה

כיון

נהג למשמש והם מימשו
למחני כל שלא מושמש
אחד: אלא אמר רבא.
אי דתנא דברייא ונגליל
נהג כמנהג הזה בגליל אלא
במ דהו כשנשאת לבהו ו

הוא האמריי לקמן דמורה דלא אסרה
היה מקשי' וליתורש שמא תחתיו זינתה
שאין יכול לטעון טענת בחולים שמא
זין. י"ל שלמפרע היה מערה בה והוציא

יב.

עך א מ"י פירא מהל'
אישות הלכה ח קמו
טשין מח טוש"ע אה"ע
סימן קה סעיף א'
עך ב טוש"ע שס ס"ב:

תוספות רי"ד (המשך)

כתוליה ולא הורבישם שלא
עלו במטה כדרך חתן
ממלא עד אלו עז איה
מקרה בה ולא שחת לבה
ולא ידעה ומיה פריך
ליתוש שמא תחתיו יזנה
הדינא של להמסדי
תוכותה אמרי שמא
בעלה בא עליה ולא תספיק
תכובה מספק אבל תספיק
תאמר עליו כיון שיש שערם
מערים שלאחר שכנסה
לא בא עליה והיא נמי לא
טענה טענה ודאית תאמר
עלי מספק שמא תחתיו
יזנה ולהיא אשצריך וכל
יורשה לומר שאיך ובשל
לאחר שצנאו מזה המסד

[illegible]

בלם לו כד ובזבלי
 ורו עשיים כן ברה
 ברהנה הדי עשיים
 ללחם שן ששביטת
 לו וחדל הכי תפש
 וחתן וחדל הכל
 בשעת חתונה לחותם
 הלחם תפש בחדו
 הלחם במשכין וכל
 ויקחה לו עד שלא
 יאבדו וחדל מפס שיש
 על שם עד ובזבלי
 לו ורו עשיים כן
 שן ברהנה הדי מקומות
 של וחדל ורו שם ודי
 במקום שדי יחידה לא
 שם שעת חתונה שן
 ברהנה הדי עשיים
 שיש כבית שחן וכלה
 עשיים כן ובזבלי
 ורו עשיים כן שלא
 וחדל כמנהג דא חסד
 לשעת חתונה שן
 שחן תחדל עמה. וכל
 שן מנהג ליל וחדל
 יחל לשעת וחדל
 שן עשיים יחל
 ורו עשיים יחל

שלא נהגו למשמש נאמן:

גראה דהכא גרסינן רבה דהא רבא
טעות לגמרי משמע וזי גרסינן הכא
דגרא לסיפא דהא זאת אומרת איכא
רבא בנמוך אלא ודאי גראה דהכא גרס
רבה דהא דלמא רבא עמי טעות
לגמרי משמע יפרש כמו רב אשי:
בבבא בחוקת בתולא ונפצא
בפועל יסא לא מנה.
והא דקמי שריי כנסה ראשון פירש
בר"ם דהיי משמע ליה אין פירש
טענה בתוין לחסרה מכתובתה כלום
שריי כנסה ראשון וגרס להיות
מכותבה מנה ואינו יכול לחסרה כלום
מאותה מנה דלא מהני טענה בתוין
אלא ממנה דבתוין: **שאיני** הבא
שריי בבבא ראשון. ואדעתא
דבעולא נשאת ואע"ג דעדים
מעידים שלא נבעלה שאלו סומך על
זה מאחר שריי נישואין וסבר
דלשנתא אומרים כן:

וּנְחִירָשׁ שֶׁמֶת תַּחְתּוּי וְנִתְּחָה. אֵין לומר דפריך אמאי אינו יכול לטוען טענה כחולס לאוסרה עליו נישום בנאש כהן שמא תתחיי וינחה לנאש אלף חדל ספקא דהא ספקא אין תתחיי דהא מצי לשמעי דהא דמחזיט ויכול לטוען הייטו להפסידה מחזותיה דליכא ספק ספקא דלפי תתחיי אימור בנאשם הוה ואין דוחק לדעיל נמי מפרש אינו יכול לטוען טענה כחולס הכי דקאמר לא מצי לא לאוסרה עליו ויבדיל אמאי לא מצי אלף תכחובה פריך אמאי אינו מפקדי לה וגראה לר"י דלרב אשי פריך כדבשלמא אימ לא דאין לה כלום ויהא ים לה לפי שנקטה ראשון אי"ב יבא לרבי איסור שזה האיש סבור כיה שזו ים לה אפי"ג דבעלמא לית לה אס כן מחזקינן אותה דאין טענה מבעל ראשון ואדעת כן רוצים לומר שנשאתי ונתנתי ארעא לבית דין שדאי לא יאסרוה עלי ולכן היה לנו להפסיד בחובתה סיבה לבד"ו ולא יטעה לומר שמוותרת לו ואפי"ג בנאש ישראלי ים לנו להפסידה גיירה שיראה כהן שזו לא תאחד בחובתה ויסבור אף בשלי קן ולא יבא לבד"ו אבל לרבה לא פריך דמי דבעלמא נמי ים לה לרעא למוטעי:

בגן שקדוש ובעץ לא־תִּירֹךְ. וכן אֶרֶץ
נמי להעמיד שהראשון אחר
שקדש כנסה לאלתר ומת ויעדים
מעידים שלא יזנה מחיי ועדים
בנבעה מתח הראשון הרי נבעה
לפסול לה ואסורה לכהונה:
שתי תקנות הוה. וליכא למימר
דחזא תקנתה הוה ומתני'
קודם תקנה ובירימא לאחר תקנה
שמיקט לאלמנה מאחיס דהא דחוי
השחא דליה לכו מאחיס וליכא למימר
נמי מועטקרא ב' מיקט לנחולה
ארבע מאות מקיט גס כן לאלמנה
מאחיס דלין כנראה לתקן לאלמנה
מאחיס אס לא אחר שראו צורך
לא רצו לשטות שחזר אלמנה ויבין דחוי
ויקן תקון להס מאחין ויבין דפרשי
(ולכן הוצרך לומר שמי תקנות הוה:
בין

יכול לטעון: מתנאי אלמנת כהנים.
שתי קהנות הן. לאלמנה צמ כהן:

דמולזי
משמש ביהודה אינו יכול לשעוץ פ"י ביוון שביהודה משמש
אכל בגליל שלא נהגו מצי טעין אע"פ שלא משמש. וז'
עלה דמלחא להתברר ע"י שושבינים. וכגון שהיתה בוגר
אם נהגו למשמש ולא משמש אינו נאמן וכמקום

דמוזולי צהו [הילנך מעיקרא
דקא מוזולי צהו ראו שהיה
מנייחו אהדרינו למילתיה
חיידך כמנהג שציהודה איז
ש כשנישאת לישראל: גמ